

Дончо Славчевъ

Истинска приказка

Ти, малко мое момче, неотдавна навършило дванадесетъ години, срѣщашъ въ своя всѣкидневенъ животъ нѣща, които за тебе сж обикновени — като че ли така сж били отъ памтивѣка. Днесъ ти не се учудвашъ на самолета, на автомобиля, на киното и радиото. Но тия обикновени за тебъ нѣща не ги е имало, когато твоятъ баща е билъ момче като тебе на дванадесетъ години. Тогава той е живѣлъ своя простъ животъ и за свѣта е знаелъ много по-малко, отколкото ти знаешъ сега.

Да се върнемъ къмъ началото на нашето столѣтие. Тогава, преди тридесетъ и шестъ години, когато не си билъ още роденъ, най-бързото превозно сръдство следъ *файтона* е било *жельзницата*. Но жельзницата не е била тѣй осъвършенствуванa и тѣй безопасна, както днесъ. Най-бързиятъ влакъ тогава се е движилъ съ 35 километра въ часъ, а днешнитѣ *електрически* влакове се движатъ съ повече отъ 150 километра въ часъ.

По това време, къмъ 1900 година, хората не сж познавали *автомобила*, нито *самолета*. Десетъ години по-късно у насъ, въ България, започнаха да се явяватъ автомобили. Тѣ бѣха голѣма рѣдкостъ, и по това време ние, малки немирници, тичахме следъ тѣхъ тѣй, както днесъ тичатъ на село децата следъ мечкарь. Когато презъ нашия малкъ провинциаленъ градъ минѣше автомобилъ, нѣколко дни следъ това се приказваше за това